

NYT PARTI I TYSKLAND: AfD-partiet – Gammel vin på nye lædersække?

af Helga Zepp-Larouche

Helga Zepp-LaRouche er stifter af Schiller Institutet og forkvinde for det tyske, politiske parti BüSo (Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet).

Del I

Flodbølgen af flygtninge, der kommer ind i Europa fra Mellemøsten og Afrika – som et resultat af Obamas destruktive krige på vegne af britisk politik – i sammenhæng med Europas økonomiske kollaps som et resultat af bankernes krav, har gjort det muligt for et nyt 'protestparti' at opstå i Tyskland, Alternative für Deutschland (AfD). Zepp-LaRouche spørger, Hvad er det, og hvorfor?

13. maj 2016 – Det afgørende spørgsmål for mange mennesker i Tyskland i dag er ikke, hvor står du rent religiøst, men derimod hvor står du med hensyn til Alternativ for Tyskland, (AfD)? Er det blot et »parti for folk i dårligt humør«, som man ikke bør kalde for nazister, så længe AfD »blot er højre-populistisk«, som SPD's viceformand Olaf Scholz sagde? Hvor kunne fru Merkel have set mennesker med »fråde om munden« under disses sammenstød med AfD? Giver AfD os virkelig »lyset for enden af tunnelen«, fordi de benægter, at CO₂-udstødningen skulle påvirke klimaet, som medlem af AfD Michael Limburg, der er vicepræsident for Europæisk Institut for Klima und Energi (EIKE) siger? Eksistensen af forskellige strømninger i partiet og dets pludselige valgsuccesser får det til at virke, som om de mest forskelligartede forventninger og former for ønsketænkning kan projiceres over på AfD.



Helga Zepp-LaRouche

Så hvad skal man mene om dette parti? Kan dets program opfylde forhåbningerne hos dem, der har stemt på det? Er det farligt, eller kan det udvikle sig til noget farligt? Har det løsninger på tidens eksistentielle udfordringer, såsom den eskalerende fare for en ny og denne gang atomar verdenskrig, eller den akutte fare for et nyt finanssammenbrud i den transatlantiske sektor, denne gang langt mere dramatisk end i 2008, eller – for at nævne

noget, som AfD allerede har udtalt sig om – har det en løsning på flygtningekrisen?

Eftersom partiets selvforståelse udelukker enhver ansats til strategisk tankegang, ligger det partiets tankegang fuldstændigt fjernt at forsøge at definere en løsning til overvindelse af krigsfaren. Og eftersom partiet er fuldstændigt fanget i fælde, der er en diffus blanding af social liberalisme og den Østrigske Skole, har det ingen analytiske forudsætninger for at erkende krisens omfang, for slet ikke at tale om have noget begreb om, hvordan det transatlantiske finanssystems systemiske krise skal kunne overvindes. Og selv mht. flygtningekrisen, et emne, hvor AfD mener at kunne score points, er det himmelråbende inkompetent. Dette er den største humanitære katastrofe siden perioden umiddelbart efter Anden Verdenskrig; mange hundreder af millioner af mennesker vil flygte fra krig, hungersnød og epidemier i de kommende år, hvis årsagerne til flugten ikke løses. Enhver, der tror, at denne krise kan løses ved at standse flygtningene ved grænserne med pigtrådshegn og skydevåben, og hævder, de vil gennemføre en sådan plan, bedrager ikke alene sig selv og andre, men godtager også den hadefulde ånd hos dem, der er ophavsmænd til sådanne forslag.

Vrede mod etablisementet

Enhver bedømmelse af dette parti må begynde med at definere, hvad der ligger til grund for dets pludselige spring i popularitet. Kilden til dette er den totale fiasko for den Europæiske Unions, den tyske regerings og de etablerede partiers politik, der i længere tid har givet en stadig større del af befolkningen det indtryk, at der i sidste ende ikke er nogen instans, der bekymrer sig om deres interesser, eller som de kan vende sig mod. Og så længe dette ikke bliver indrømmet eller rettet, vil de store partier fortsat skrumpes ind. Fru Merkel har nu og da sagt, at man må vende sig mod og løse de fundamentale årsager til flygtningekrisen, men det har hun ikke gjort: Hun har hverken adresseret Bush- og Obamaregeringernes krige, der byggede på løgne, i Irak, Afghanistan, Libyen, Syrien og Yemen – det er én årsag til flygtningekrisen – eller Den internationale Valutafonds, IMF's, politik med at nægte Afrika kredit og således forhindret enhver økonomisk udvikling – en anden årsag. Som et resultat forstår man hverken disse årsager, eller en reel fremgangsmåde for at løse problemet. Det er grunden til, at flere og flere borgere falder for AfD's forenkede, inkompetente og dybt umenneskelige forslag.

Jo mere, den tyske regering og lovgivningsmagten, Bundestag, gennem alle traktaterne fra Maastricht til Lissabon, har overgivet kompetencer og ansvar til et uigennemskueligt, sjælløst bureaukrati i Bruxelles, desto mere stiger følelsen af hjælpeløshed, som det kommer til udtryk i tyskernes favoritudsagn: »Man kan jo alligevel ikke gøre noget ved det!« Herved skaber man det indtryk, at partisystemet ikke giver den enkelte nogen som helst mulighed for at øve indflydelse på politik, fordi kriterierne for opstilling af kandidater samt partidisciplinen giver mulighed for total topstyring. Denne kontrol udøves udelukkende til gunst for de finansielle interesser og til skade for det almene vel – som borgerne har lært af egen erfa-

ring – og som følge heraf bliver de rige rigere, og den skrumpende middelklasse og de fattige bliver endnu fattigere, især efter 2008 og de gentagne »redningspakker«. *Handelsblatt* offentliggjorde f.eks. for nylig dokumentation for, hvad der allerede stod klart: at 95 % af redningspakkerne til Grækenland strømmede ind i de europæiske banker. Tag disse forhold i betragtning: Gennemførelsen af Hartz 4 (den seneste fase af Hartz-kommissionens arbejdsmarkedsreformer), der kort sagt er en kold ekspropriering af mennesker, der uden egen skyld er arbejdsløse; floppet med den supplerende pensionsplan (Riester-pensionen); fattigdom blandt de ældre; stigende omkostninger og forringede tilbud på sundhedsydelse; manglen på billige boliger; en voksende følelse af usikkerhed, der til dels skyldes nedskæringer i politistyrken; følelsen af at være ladet alene i mødet med indvandrersamfundenes kulturer, som man ikke forstår; følelsen af at blive manipuleret af massemedierne, af ikke at blive beskyttet af ens egen regering mod inden- og udenlandske efterretningstjenesters totale overvågning; og bevidstheden om, at ens regering bliver ført rundt i manegen ved næsen af USA og Storbritannien, ind i en konfrontationspolitik over for Rusland og Kina, og som fremprovokerer faren for en ny krig. Listen kunne gøres endnu længere. Det samlede resultat er, at flere og flere mennesker ikke føler sig repræsenteret af de etablerede partier. Dette er ikke alene tilfældet i Tyskland, men i de fleste europæiske lande og i USA – tænk bare på Donald Trump.

Lær af historien

I Tyskland har denne udvikling meget indlysende paralleller til situationen i 1920'erne og 1930'erne. Versaillestraktatens krav om krigserstatning var grundlæggende set det samme, som i dag EU's gældskorset, der sætter de profitgrådige kasinobankers interesser over almenvællets interesser, hvad enten det drejer sig om Grækenland eller Tyskland. Forskellen mellem Brüning og Schacht på den ene side [den tyske kansler og præsident for Reichsbank i perioden inden Hitler] og nutidens Schäuble og Draghi på den anden side [tysk finansminister og præsident for den Europæiske Centralbank] ligger kun i forudsætningerne, ikke i det fundamentale. Det er næsten en lov, at diverse politiske og sociale bevægelser, som følge af en meget lignende frustration og manglende tillid til det politiske system, udtrykker sig på lignende måder.

Og præcis som dengang kan man meget tydeligt se forskel på de mange mennesker, der – med en følelse af rodløshed og svigt – følger enhver, der giver løfter om pragmatiske løsninger i ideologisk indpakning, og så dem, der, som trækker i de geopolitiske interessers tråde, forstår at udnytte det, der gærer i samfundet, til deres egne formål.

Nøglen til at forstå den proces, der var karakteristisk for optakten til Første Verdenskrig – såvel som begivenhederne mellem verdenskrigene – og som i dag har frembragt disse processer i USA, Europa og mht. AfD selv i Tyskland, er den fortsatte tradition med Den konservative Revolution. Det drejer sig her om en reaktion imod »ide-

erne fra 1789«, altså ideerne fra den Franske Revolution og i endnu højere grad fra den Leibniz-orienterede Amerikanske Revolution, ideerne om universelle menneskerettigheder og et menneskebillede, der ser mennesket som værende i stand til at opnå en ubegrænset fuldkomængørelse.

Dengang som nu er denne Konservative Revolution – som sådanne »højre-intellektuelle« som Götz Kubitschek påkalder – ikke nogen homogen verdensanskuelse, men er et bredt spektrum af etnisk nationalistiske (»folkeslag«), »nationale revolutionære« ideologier, som altid er ekskluderende, bagstræberiske og bygger på en definition af mennesket ud fra dets biologi.

For at komme direkte til sagen: Hvis vi har lært noget som helst af historien, så bør vi se på, hvordan Amerika kom ud af depressionen og den økonomiske og finansielle verdenskrise i 1930'erne, og så det, der skete i Europa. I Amerika satte præsident Franklin D. Roosevelt en stopper for den kasinoøkonomi, der var ansvarlig for krisen. Det gjorde han med Glass/Steagall-bankopdelingsloven, genindførelse af det kreditsystem i traditionen efter Alexander Hamilton, Reconstruction Finance Corporation (svarende til kreditanstalt for genopbygning), med Tennessee Valley-programmet (der bragte elektricitet til et enormt, tilbagestående område gennem at bygge dæmninger til vandkraft o. lign. -red.), og senere med sin egen plan for Bretton Woods-systemet, tilsammen en politik med forholdsregler, der bragte Amerika ud af krisen og gjorde det muligt for landet at blive verdens stærkeste, økonomiske magt. I Europa derimod slog forskellige former for fascisme igennem, lige fra Mussolini til Franco, Pétain og Hitler.

Det er en slags historisk ironi, at det i dag er Kina, der med sin politik for den Nye Silkevej gennemfører Roosevelts tradition, alt imens Amerika, i Wall Streets greb, er fortalende for opskrifter, der stammer fra mølkugler fra Europa i 1930'erne. Tyskland befinder sig stadig på vippen: Det har endnu ikke afgjort, hvilken vej det skal gå.

Del II

27. maj 2016 – Horst Seehofers påstand om, at Angela Merkels fejlagtige immigrationspolitik forklarer den hastige vækst af *Alternative für Deutschland* (partiet Alternativ for Tyskland), er totalt oversimplificeret, og derfor forkert. Selvfølgelig var stigningen i antallet af flygtninge præcis det, som visse politikere ventede på, såsom »leder« af AfD, Björn Höcke, der opdannede befolkningens sociale ængstelse ved hjælp af demagogiske argumenter.

Flygtninge har selvsagt aldrig før indbetalt bidrag til sundhedsforsikringsfonde eller den sociale sikkerhedspulje, som et af AfD's favoritmantraer lyder, for hvordan skulle de have kunnet det? Skulle de måske for nogen år siden have henvendt sig til den amerikanske eller britiske ambassade i deres land for at oprette en kredit som kompensation for den fremtidige ødelæggelse af deres hjem i geopolitisk motiverede krige?

Dette eksempel tydeliggør, at man kan tage en udtalelse, der, snævert anskuet, ikke i sig selv er falsk – nem-

lig den, at »flygtningene aldrig har indbetalt noget til det sociale sikkerhedssystem« – og herigennem videreformidle en falsk information, falsk, fordi den reducerer en kompleks situation, såsom hvorfor, flygtningene i det hele taget blev flygtninge, ned til et meget snævert aspekt af situationen. Den første impuls bag fr. Merkels flygtningepolitik – da hun sagde, »Vi kan klare det!« – var korrekt og i overensstemmelse med Genève-flygtningekonventionen. Der, hvor hun til syvende og sidst gik forkert, var, at, alt imens, hun igen og igen sagde, at man måtte eliminere årsagerne til flygtningekrisen, så sagde hun aldrig, hvad disse årsager var.

For at gøre dette måtte man være opmærksom på den rolle, som Saudi-Arabien spillede i angrebene den 11. september, 2001, såvel som også de krige, der var baseret på løgne, og som USA førte i Sydvestasien som angivelige repressalier for disse angreb, samt også det »allierede« Saudi-Arabiens rolle i Tyrkiet, i finansieringen af diverse wahhabi-islamistiske organisationer, fra al-Qaeda til al-Nusra og ISIS, snarere end at forlade sig på disse to nationer for at dæmme op for flygtningestrømmen.

I lyset af det ramaskrig, der nu raser i USA over Saudi-Arabiens veldokumenterede rolle, hvor de har støttet terrororganisationer – man erindrer sig det amerikanske Senats enstemmige vedtagelse af Loven for Juridisk Retfærdighed imod Terrorsponsorer (JASTA), og kampen for ophævelse af hemmeligstemplingen af de berømte, endnu hemmelige 28 sider fra Den fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september – i lyset af dette er det sigende, at fr. Merkel fortsat er tavs omkring skandalen med saudiernes rolle. For, de faktiske »årsager til flygtningekrisen« ligger i hele dette begivenhedskompleks.

Den anden fejltagelse, som fr. Merkel begår, er at nægte, sammen med Rusland og Kina at fremlægge et funktionsdygtigt perspektiv for genopbygningen af de befriede områder – indledningsvis Syrien, og dernæst hele Sydvestasien – og som kun kan gennemføres inden for den større ramme af den Nye Silkevej.

Ifølge FN findes der allerede 60 millioner flygtninge eller fordrevne mennesker i hele verden. Lederen af Verdensøkonomisk Forum, Klaus Schwab, sagde for nylig i Davos, at, i tilfælde af, at der finder et yderligere fald sted i prisen på råmaterialer, kunne en milliard mennesker fra de sydlige lande begive sig ud på rejsen mod nord. I tilfælde af, at et ukontrollabelt kollaps af det transatlantiske finanssystem finder sted – hvilket er en reel mulighed i betragtning af centralbankernes negative rentesatser, samt debatten om 'helikopter-penge' (ubegrænset pengetrykning, -red.), kunne dette tal stige endnu mere pga. den globale indvirkning heraf.

De europæiske forholdsregler, som fr. Merkel gik med til – nemlig at beskytte EU's ydre grænser gennem Frontex-organisationen og forhandlingen af en hestehandel med den tyrkiske præsident Erdogan – er derfor ikke alene totalt ude af stand til at fungere, men de nægter også flygtningene den beskyttelse, de har ret til iflg. international lov. Disse forholdsregler afslører, at de »europæiske værdier«, som EU konstant reklamerer højlydt med, for længst er blevet forvandlet til barbari. Det er sådan, resten af verden ser det. Kendsgerningen er, at

hele verden lægger mærke til og diskuterer EU's foragtelighed i dette spørgsmål.

For at understrege pointen: Den eneste måde, hvorpå vi kan afhjælpe den største, humanitære katastrofe siden Anden Verdenskrig, er igennem en omfattende, økonomisk udvikling – en Ny Silkevejs-Marshallplan, om man vil – for hele Mellemøsten og Afrika, og som opbygger disse ødelagte lande, såvel som også de totalt underudviklede lande, og som giver de mennesker, der lever dér, et perspektiv for en bedre fremtid. For at gøre det, må vi gøre en ende på konfrontationen med Rusland og Kina og samarbejde med Rusland, Kina, Iran, Egypten og mange andre lande om sådanne udviklingsperspektiver. Rammen hertil er allerede på plads med Kinas Nye Silkevej og tilbuddet om et win-win-samarbejde.

Det er netop dette unikke perspektiv for en løsning, som AfD udelukker, på grund af partiets mildt sagt chauvinistiske ideologi. Frem for alt gør partiets tilknytning til neoliberaler, monetaristiske dogmer det totalt ude af stand til at søge løsninger, endsigte finde dem.

Den konservative revolution

Selve ideen om, at AfD skulle være opstået som en reaktion på euroens krise, flygtningekrisen eller »politisk islam«, er fuldstændig fejlagtig. Den Konservative Revolution, den tradition, som det Nye Højre udtrykkeligt går ind for, og hvis tekster Götz Kubitscheks publikation *Antaia* udgiver, har i en ubrudt fortsættelse eksisteret, lige siden sin fremkomst som en reaktion imod »Ideerne fra 1789« – således i 225 år gennem manifestationer, der i heldigste fald kun tilsyneladende ændrede sig.

Blandt de omfattende skrifter om dette emne finder vi Armin Mohlers let redigerede afhandling fra 1949, som første gang blev udgivet i bogform i 1950 med titlen, *Den konservative revolution*. Den udløste en storm af vrede på det tidspunkt, for den var, kun fire år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, et forsøg på at behandle fascistiske ideer kvasi-akademisk, som om de ikke direkte havde forårsaget katastrofale resultater for Tyskland og for verden. I sin bog forklarede Mohler, at den »Konservative Revolution« er et synonym for det, der almindeligvis kendes som fascisme.

Ifølge Mohler er de, der udtænker dette, små, intellektuelt livlige celler, højeksplosive sekter og løse kombinationer af eliten, der forbliver i baggrunden. De udarbejder programmerne »oppefra«, som dernæst præsenteres med simple ord til masserne, der ser sig selv som nogen, der har fået en barsk skæbne. Mohler beskrev forholdet mellem de intellektuelle og det jævne folk på følgende måde:

»Den overordnede gruppe holder sine masser sammen gennem organisatorisk tilknytning til en doktrin, der er tilpasset den jævne mand og indskrænket til kun at omfatte slagord, og giver kun mulighed for en plads til mere overlegne hjerner i det omfang, de tager del i *at tæmme masserne* og begrænse disses mentale evner til det *esoteriske område*. Men flertallet af dem, der besidder et intellekt over det gennemsnitlige, samles i små cirkler, der skaber genklang i form af en konstant, mental spænding, mener, at de selv er de eneste, der besidder

den ægte viden og anklager den store gruppe for *realpolitik*, for at forråde 'ideen'.«

(Kursivering tilføjet)[1]

Mange ledende medlemmer af AfD ser Institutet for Statspolitik (*Institut für Staatspolitik*), det Nye Højres tænketank, som Götz Kubitschek og Karlheinz Weissmann stiftede i 2000, som en form for sted, der »skaber genklang i form af en konstant, mental spænding«. Opføringskurser afholdes her med jævne mellemrum og er blevet fulgt af 5000 mennesker. Björn Höcke refererer til dette institut som sin »spirituelle manna«.

En opdateret nationalsocialisme

Frankfurter Allgemeine Zeitung citerede en e-mail, som Bernd Lucke, der for nylig blev smidt ud af AfD, skrev til partiets eksekutive komite på det tidspunkt, hvor Kubitschek og hans hustru, Ellen Kositzka, søgte at blive optaget som medlemmer. Kubitschek var dukket op ved Pegida- og Legida-begivenheder[2] iført en sort skjorte og brun jakke, skrev han. »Enhver, der ikke ser en henvisning til de fascistiske bevægelser i Europa i 1920'erne og 1930'erne, er et fjols.« På det tidspunkt blev de begge nægtet medlemskab. I dag er Lucke ude, og Kubitschek anses af mange AfD-medlemmer som det intellektuelle lederskab.

I slutningen af sidste år gav Höcke et slående foredrag på instituttet, hvor han med forbløffende oprigtighed fremlagde den radikale, biologiske determinisme, der er typisk for det Nye Højre. Han sagde, at fr. Merkels vanvittige asylpolitik havde igangsat en »selvforstærkende malstrøm«, og at vi måtte forsvare os imod asylansøgere, fordi Afrika producerer »et befolkningsoverskud« på 30 millioner mennesker om året. Der må sættes grænser ved at nægte asyl således, at Afrika kan opnå en miljømæssig bæredygtig rate af befolkningstilvækst.

Ifølge Höcke er problemet, at Afrika og Europa har to forskellige strategier for reproduktion. Afrika har den livsbekræftende form for reproduktion, som der refereres til med et »lille r«, mens Europa har en negativ strategi for elementær befolkningserstatning, som der refereres til med et »stort K«. De har derfor to totalt forskellige strategier for reproduktion, der nu støder sammen over den optimale brug af *Lebensraum*. (Levesteder)

Enoghalvfjerds år efter afslutningen af det nationalsocialistiske herredømme er det utænkeligt, at nogen skulle vove at påkalde en bestemt befolkningsgruppes »overskudsbefolkning« og *Lebensraum*. Og at underkaste folks demografiske udvikling til »miljømæssigt bæredygtige« niveauer, er nøjagtig den samme, inhumane holdning, der karakteriserer den grønne bevægelses miljøfascisme.

Höcke lånte tilsyneladende termerne »lille r« og »stort K« fra de amerikanske miljøforkæmpere Robert MacArthur og Edward O. Wilson og deres teorier om koloniseringen af levesteder.[3] Den tankegang, der her kommer frem, er værre end racisme; den nægter en stor del af den menneskelige race sin faktiske menneskelighed, den egenskab, der adskiller menneskelige væsner som en skabende art fra alle andre livsformer, i betragtning af deres evne til at udøve skabende fornuft.

Tyske borgere, der er bekymret for vort samfunds udhuling, for vort lands sikkerhed, deres egen personlige fremtid og meget andet, bør under ingen omstændigheder begå den fejl at falde for »doktrinen reduceret til slagord«. For skjult bag disse sætninger findes der et billede af mennesket, der er uforeneligt med europæiske eller tyske værdier (for så vidt som man forstår disse som omfattende humanismen hos Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), Gottfried Wilhelm Leibniz, Felix Mendelssohn, Friedrich Schiller og Albert Einstein), men som i stedet er i overensstemmelse med den racisme, der engang kastede vort land ud i katastrofen.

[1] Se ”The Historical Roots of Green Fascism” (Den grønne fascismes historiske rødder), af Helga Zepp-LaRouche, en artikel i to dele i *EIR*, 13. og 20. april 2007: http://www.larouchepub.com/eiw/public/2007/eirv34n15-20070413/28-34_715_green.pdf og http://www.larouchepub.com/eiw/public/2007/eirv34n16-20070420/29-38_716_helga.pdf

[2] Pegida (Patriotiske Europæere imod Islamisering af Vesten) og Legida (Leipzig-europæere imod Islamisering af Vesten) er antimuslimske bevægelser, der har afholdt massedemonstrationer, især i det østlige Tyskland, imod immigration fra Sydvestasien.

[3] Miljøforkæmperne Robert H. MacArthur og Edward O. Wilson udviklede en teori om økosystemets stabilitet i 1950’erne, hvor de modstillede to former for fremgangsmåder, som befolkninger kunne tage for deres overlevelse. ”K”-strategien vedtoges af nationer, der ansås at have opnået, eller være tæt på, deres ”bæreevne”, som ansås at være den maksimale befolkning, som kan bæres af et givent miljø; ”r”-strategien karakteriserer nationer, der søger at forøge deres befolkning i henhold til deres biotiske potentiale. MacArthur døde i 1972, men Wilson er fortsat en yderst indflydelsesrig, akademisk fortaler for ”sociobiologi”, et felt, der understreger den menneskelige adfærds genetiske determinisme (såvel som også myrers ditto, idet myrer er den art, der har udgjort objektet for hans akademiske undersøgelser), og han foreslår en politik, der er baseret på disse angivelige genetiske forskelle.

Del III

3. juni 2016 – Det er helt sikkert, at en stor del af Tysklands befolkning føler sig ladt alene, og at det fremherskende indtryk er, at befolkningen regeres af en politisk klasse, der styres af helt andre motiver end det almen vel. De sjælløse bureaukrater i Bruxelles træffer afgørelser, der savner enhver gennemskuelighed; man oplever kun, hvordan levestandarden er faldet for mange mennesker i løbet af omkring et kvart århundrede, hvordan sundhedssystemets tilbud bliver ringere og ringere og, hvis man selv tilhører de ulykkelige ofre for Hartz 4 (en socialreform) eller tilhører en af de andre socialt svagere stillede grupper, at det ofte ikke rækker til det mest nødvendige, for slet ikke at tale om en rimelig deltagelse i samfundets kulturelle liv. I årevis har der tilsyneladende ikke været penge til de fattige eller til økonomisk over-

kommelige boliger, men så regnede det pludselig med trecifrede milliardbeløb til »redning« af banker og spekulanter, og pludselig fandt man tocifrede milliardbeløb »i vestelommen« til flygtningene. »En temmelig stor vestelomme«, lyder klagen blandt folk. Og så stiger bekymringerne over voksende trusler, voksende krigsfare, fare for terrorisme, en manglende forståelse for fremmede kulturer, frygt for en fattig alderdom; listen over problemer, der opleves som eksistentielle, bliver længere og længere.

AfD, de forskellige aflæggere af Pegida og det Nye Højre slutter sig netop til denne diffuse følelse af »at være kommet til kort«, til de forskellige følelser af at være forurettet og til vrede borgeres ophidselse. Og dette er ikke blot en spontan refleks, men bagved ligger der tværtimod metode. Peter Sloterdijk, hos hvem AfD’s »partifilosof« Marc Jongen i årevis arbejdede som assistent ved Karlsruhe Staatliche Hochschule für Gestaltung, har tilmed skrevet en hel verdenshistorie om vreden.

Er raseri en drivkraft i historien?

I essayet fra 2006, udkommet fra Suhrkamps forlag, *Zorn und Zeit* (Vrede og Tiden), opstiller Sloterdijk den teori, at raseriet er én af historiens drivkræfter og konstruerer en historieteori, i følge hvilken, begyndende med den græske mytologi og de første dele af Iliaden, raseriet skulle være en guddommelig egenskab, næsten et gudvillet magtudbrud, der skulle manifestere sig i skikkelse af Thymos (lidenskab), og som senere hos Platon angiveligt skulle være anbragt side om side med Logos (fornuft) og Eros (romantisk kærlighed; begær) som én af de tre grundpiller i den menneskelige psyke. Fra det antikke Grækenland forfølger Sloterdijk så sin opfattelse af historien til den jødiske verdens hævnende gud, til de middelalderlige kirkefædres læresætninger og frem til kommunismens »de fortrædeliges verdensbank«. Som afslutning på sit værk kræver han frisættelsen af de »thymotiske kræfter«, som om verden ikke allerede har måttet udholde en overdosis heraf med det 20. århundredes radikaliserede, ekstremistiske bevægelser og har mærket, hvad denne negative kraft kan bevirke af historiske konsekvenser.

Hvis Sloterdijk har ret i sit bestialske menneskesyn, så er mennesket ikke andet end en aggressiv lænkehund, der er så meget desto mere effektiv, jo mere den ægges og provokeres. Hvis raseri og fortrædelighed skulle være en hoveddrivkraft i menneskets universalhistorie, så ville vi efter al sandsynlighed have slået hovedet ind på os selv i en meget tidlig tidsalder, for eksempel i jæger- og samlertiden, dengang kaninerne og bærrerne var spist op og raseriet over det manglende måltid gik ud over naboen. Menneskeheden ville rent åndeligt aldrig være kommet ud over den infantile tilstand, hvor en forkælet lille dreng sparker sin lillebror over skinnebenet for at få hans byggeklodser. Når allerede Schiller formodede, at Kant må have haft en meget ulykkelig barndom for at komme frem til sådanne ufrie tanker som det kategoriske imperativ, hvor bundulykkelig og frygtelig må så denne menneskehader Sloterdijks barndom så ikke have været! Og for

Sloterdijk, for hvem mennesket blot er »konge over husdyrene«, er alt det, der skiller menneskeheden fra alle andre levende væsener, tillukket og uopnåeligt: dens skabende evner, dens humanitet, dens fornemmelse for skønhed, dens evne til store skabelser inden for klassisk kunst, og dens ubegrænsede evne til, på et stadigt dybere plan, at opdage lovene for det fysiske univers. Nej, Sloterdijks verden er ikke mindre hæsliq end radikalbiologismen hos Björn Höcke (medlem af partiet AfD), når denne allerede i 2010 taler om arabernes »elendighedsfrugtbarhed«, som sætter deres »kampforplantning« ind som et »befolkningsvåben« imod Europa. Hans mangeårige assistent Marc Jongen, vicetalsmand for AfD i Baden-Württemberg og medlem af AfD's kommission for forbundsprogrammet, har overtaget noget fra Sloterdijk, blandt andet hans ideologi om raseriets historiedannede funktion. Han diagnosticerer et »thymosunderskud« hos den tyske befolkning og priser AfD som det eneste parti, der ikke blot tager befolkningens vrede og raseri op, men også forstår at opflamme det. Han betegner det som at »forhøje thymos-spændingen«, altså med andre ord: at ophidsede raseriet i befolkningen. Kun sådan, mener Jongen, kan man bringe folk til at væge sig mod »truslerne« fra »masseindvandring«. Intet under, at Pegida-demonstrationernes stjerne priser Jongen som »bevægelsens store håb«.

Denne ansproqing af borgernes raseri – man kan også kalde det ophidselse – er brandfarlig. Det er demagogernes metode til at bruge de dårlige forhold som anledning til at besvare menneskenes bekymringer med indlysende, men iøjnefaldende og derfor falske argumenter. Et eksempel: Jongen: »Af de hundreder af millioner af nødlidende mennesker i verden vil vi altid kun kunne bringe en meget lille, næsten forsvindende procentdel til Europa. Den tanke, at vi i Europa skulle kunne tage os af retfærdighed i hele verden, er udtryk for en gigantisk selvovervurdering.« Følgen af dette udsagn bliver, at, da det på den ene eller anden måde kun er en næsten forsvindende procentdel, så gør det jo ingen nævneværdig forskel at nægte denne procentdel (der ellers betegnes som »masseindvandring«) adgang, ligegyldigt, hvad disse menneskers skæbne så ellers måtte være.

Eller også, kærlighedens paradigme

Sagens kerne er: Dette medfører, at det neoliberale finansdogme, som AfD går fuldt ind for – hvilket partiet ikke mindst har demonstreret ved sit guldkøb – skulle være en fikseret konstant i verden. Men dette transatlantiske finanssystem står imidlertid umiddelbart foran sin opløsning og kan kun erstattes gennem en total reorganisering af systemet, indførelse af en global Glass/Steagall-bankopdeling og opbygning af verdensøkonomien gennem opbygningen af Den nye Silkevej. Det neoliberale AfD har ikke det fjerneste begreb om alle disse ting. Jongen kommer med den kritik, at manglen på de »thymosdyder«, der engang blev betegnet som »mandige«, også er blevet tydelig i holdningen til alt militært. Dette bliver i heldigste fald tålt som et »nødvendigt onde«. Jongen: »Jeg har en følelse af, at også vores politiske elite efter 1968 har glemt, hvad de engang lærte af helt elementære

lektioner om udenrigspolitik og geostrategi.« De »elementære lektioner i geostrategi« øves nu for tiden af NATO i Polen, De baltiske Lande og Rumænien, såvel som også af USA's kampstyrker i Det sydkinesiske Hav. Det er geostrategien, et relik fra det 19. og 20. århundrede, der har skænket os to verdenskrige, og som nu står på randen af at udløse en tredje, denne gang global og atomar verdenskrig, der selv udgør den største forhindring for menneskeartens fortsatte eksistens.

Den eneste mulighed for at overvinde alle de eksistentielle trusler, som AfD forsøger at udnytte til sine egne formål, er at overvinde geopolitik og geostrategi én gang for alle og erstatte det med et helt nyt paradigme, nemlig menneskehedens fælles mål. Hvis vi ikke kan nå frem til dette højere fornuftsplan, hvor menneskehedens fælles, universelle interesser kan virkeliggøres, så vil det ikke gå os bedre end dinosaurerne, hvis kroppe nok var imponerende, men hvis hjerner var relativt små. På den stakkels lænkehunds og den stakkels Sloterdijks plan ligger løsningen i hvert fald ikke.

Friedrich Schillers svar på den franske revolutions jakobinske terror, en opstand fra den rasende borgerpar excellence, om hvilken han sagde, at et stort, historisk øjeblik havde fundet et lille folk, var hans *Æstetiske Brevve*, hvori han understregede, at, fra nu af var enhver forbedring af det politiske liv kun muligt gennem en forædling af individet, og hertil hørte frem for alt en opløftning af følelserne til fornuftens plan. Lessing fremførte, i en vidunderlig analyse af den kunstmetode, der anvendtes ved skabelsen af Laokoon-skulpturen, argumenter for, hvorfor kunstneren ikke bør fremstille den rene følelse, som smerten i dette tilfælde, uden at opløfte den til et æstetisk niveau, hvis han vil yde den klassiske kunst retfærdighed. Raseri og vrede, ligesom had og misundelse, hører til de laveste, menneskelige følelser.

Hvis vi vil overvinde de enorme udfordringer, vi i dag står overfor, så er dette kun muligt gennem kærlighed – kærlighed til menneskeheden, og kærlighed til vor egen menneskelighed.